

Arrest

nr. 62 022 van 23 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 februari 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat FALLA, die *loco* advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 januari 2009 wordt aan verzoekster een visum gezinshereniging toegekend om haar echtgenoot van Belgische nationaliteit te vervoegen.

Op 22 april 2009 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 27 oktober 2010 wordt een samenwoonstverslag opgesteld, waaruit blijkt dat verzoekster met een vriendin is gaan samenwonen.

Op 3 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze

beslissing wordt op 16 februari 2011 aan verzoekster ter kennis gebracht en betreft de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Q.L. (...) geboren te L. (...), op (...) en van Albanese nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4 ° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Op 16.10.2010 kreeg onze dienst van de gemeente De Haan de informatie dat betrokkene zich in De Haan had aangemeld om ingeschreven te worden zonder haar echtgenoot.

Naar aanleiding hiervan werd een relatieveverslag opgevraagd op dit nieuwe adres.

Uit dit samenwoonstverslag dd 27.10.2010, opgesteld door de politie van de Haan, blijkt dat betrokkene samenwoont met een vriendin. Ze zouden elkaar leren kennen hebben op een feest in Brussel. Er is geen sprake meer van een gezinscel met haar echtgenoot.

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene sedert 20.09.2010 ingeschreven staat in De Haan en dat haar echtgenoot nog steeds op het gezamenlijke adres staat ingeschreven.

Omwille van deze reden wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. "

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 40 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), van artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit), van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM), van de richtlijn 38/2004 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voert verzoekster een manifeste appreciatiefout aan.

2.2 Het wordt niet betwist dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet en dat verweerder een einde heeft gesteld aan verzoeksters verblijfsrecht omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten.

Verzoekster zet niet uiteen op welke wijze zij artikel 40 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad stelt ook vast dat de bestreden beslissing geenszins genomen werd op grond van artikel 40 van de Vreemdelingenwet zodat dit onderdeel van het middel faalt in rechte.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet duidelijk gemotiveerd dat er geen gezamenlijke

vestiging meer is, nu uit het samenwoonstverslag is gebleken dat verzoekster samenwoont met een vriendin en er geen gezinscel meer is met haar echtgenoot. Dit wordt bevestigd door de gegevens van het rijksregister. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat verweerder een einde stelde aan haar verblijfsrecht op grond van een onderzoek door de politie en het rijksregister waaruit bleek dat er geen gezamenlijke vestiging is. Verzoekster wijst erop dat zij zich als koppel hebben verzoend en verwijst naar briefwisseling van verzoeksters echtgenoot en haar aanvraag tot adreswijziging. Verzoekster stelt dat het Europees recht zich verzet tegen de praktijk waarbij de rechter die de beslissing aan een wettigheidstoetsing onderwerpt geen feitelijke elementen van na de beslissing in overweging mag nemen. Verzoekster wijst hiervoor in het bijzonder naar twee arresten van het Hof van Justitie.

In het arrest Orfanopoulos van het Hof van Justitie van 29 april 2004 wordt onder meer gesteld dat:

“(…) artikel 3 van richtlijn 64/221 zich verzet tegen een nationale praktijk volgens welke de nationale rechterlijke instanties bij de rechtmatigheidstoetsing van de uitzetting van een onderdaan van een andere lidstaat geen rekening dienen te houden met feiten die zich na het laatste overheidsbesluit hebben voorgedaan en die ertoe kunnen leiden dat de actuele bedreiging die het gedrag van de betrokkene voor de openbare orde vormde, verdwijnt of sterk vermindert. Dit is vooral het geval indien er tussen de datum van het besluit tot uitzetting en de datum waarop de bevoegde rechter dit besluit toetst, een lange periode is verstreken (…)”

Verzoekster wijst ook op het arrest Dörr –ünal van het Hof van Justitie van 2 juni 2005. Hierin wordt onder meer gesteld dat:

“(…) Op grond van voorgaande overwegingen moet op de eerste vraag worden geantwoord dat artikel 9, lid 1, van richtlijn 64/221 aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een regeling van een lidstaat krachtens welke beroepen in rechte tegen een besluit tot verwijdering van het grondgebied van die lidstaat dat is genomen ten aanzien van een onderdaan van een andere lidstaat, geen opschortende werking hebben en het besluit tot verwijdering in het kader van het onderzoek van deze beroepen enkel het voorwerp van een rechtmatigheidstoetsing kan vormen, wanneer geen bevoegde instantie in de zin van die bepaling is ingesteld. (…)”

Verzoekster betoogt dat nu de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Richtlijn 2004/38/EG) heeft geleid tot de opheffing van de richtlijn 64/221, de analyse van deze rechtspraak perfect overdraagbaar is op de richtlijn 2004/38/EG. Verzoekster wijst erop dat geen enkel motief lijkt de rechtvaardigen dat de draagwijdte van deze arresten van het Hof van Justitie beperkt zou zijn tot motieven van Openbare Orde. Verzoekster wijst ook op het rapport van de eerste auditeur in de zaak met rolnummer G/A 124.903/E.7.820 van de Raad van State waarin wordt gesteld dat door er van uit te gaan dat artikel 39/2, § 2 zich verzet tegen het in overweging nemen van feiten die niet voor appreciatie werden voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet een interpretatie geeft die ingaat tegen het Europese recht op vrijheid van personenverkeer.

Verzoekster is dan ook de mening toegedaan dat niets belet dat de wettigheidscontrole zoals bepaald in artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt uitgebreid naar de appreciatie van de feiten van na de bestreden beslissing en dat de rechter de beslissing op grond van deze feiten kan vernietigen door rekening te houden met deze *a posteriori* feiten, zonder de beslissing te hervormen. Indien deze interpretatie niet kan worden gevolgd, vraagt verzoekster om de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese gemeenschappen:

“Moeten de artikelen 15, 28 en 31 van de Richtlijn 2004/38 zo worden geïnterpreteerd dat het beroep dat is voorzien aan de rechter de mogelijkheid biedt, om elementen a posteriori aan de bestreden beslissing in overweging te nemen en bijgevolg zijn eigen appreciatie van de feitelijke elementen in de plaats van de administratieve overheid te stellen?”

De Raad wijst erop dat punt 22 van de preambule van de Richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk stelt dat:

“Het verdrag voorziet in de mogelijkheid om beperkingen op de uitoefening van het recht van vrij verkeer op te leggen om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Teneinde de voorwaarden en waarborgen op procedureel gebied waaronder een besluit tot weigering van toegang of verwijdering van burgers van de Unie en hun familieleden kan worden genomen, preciezer te omschrijven, dient deze richtlijn, Richtlijn 64/221/EEG van de Raad inzake coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid, te vervangen;”

Verzoekster meent dat de interpretatie van artikel 39, § 2 van de Vreemdelingenwet indruist tegen de bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG indien de Raad geen rekening houdt met de feiten van na de bestreden beslissing.

In de mate verzoekster de schending van de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG aanvoert, dient vooreerst te worden nagegaan of verzoekster wel degelijk de schending van de richtlijn 2004/38/EG als annulatiemiddel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan inroepen. Bijgevolg dient te worden onderzocht of de door haar ingeroepen norm van internationaal of supranationaal recht al dan niet rechtstreekse werking heeft in de interne Belgische rechtsorde. Een richtlijn heeft slechts directe werking in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken (RvS 15 oktober 2001, nr. 99.794; RvS 30 juli 2002, nr. 109.563). Bovendien is van rechtstreekse werking pas sprake zodra de rechter in staat is om, zonder verdere uitvoeringsmaatregelen, een voor het concrete geval dienstige uitlegging aan te reiken, waardoor particulieren hun aan de norm ontleende rechten kunnen afdwingen.

Het staat vast dat de omzettingstermijn voor de richtlijn 2004/38/EG, zijnde 30 april 2006, is verstreken. Hierover bestaat geen betwisting. Wat de vraag betreft of de kwestieuze bepalingen van de voormelde richtlijn tijdig werden omgezet en in voorkomend geval of deze omzetting correct is geschied, kan het volstaan te verwijzen naar de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt immers dat: *“In werkelijkheid (...) de afschaffing van het verzoek tot herziening en de invoering van artikel 39/79 in de wet door het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot inrichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gebaseerd op artikel 77 van de Grondwet) (leiden) tot de feitelijke omzetting van de artikelen 15 en 31 van de voornoemde richtlijn 2004/38/EG in het Belgische recht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (...) (is) inderdaad een jurisdictioneel beroep dat automatisch schorsend is voor wat betreft de beslissingen genomen ten aanzien van burgers van de Unie en hun gezinsleden, en dat het mogelijk maakt om de wettigheid van het besluit, alsmede de feiten en omstandigheden die de maatregel rechtvaardigen en het evenredig karakter van deze maatregel te onderzoeken, overeenkomstig artikel 31, §§ 1 tot 3 van de richtlijn 2004/38/EG.”* (Parl.St., Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 78).

De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is op 1 juni 2007 in werking getreden, zodat de omzetting van artikel 31.3 van de richtlijn 2004/38 EG is geschied en de verzoekster zich wat dit artikel betreft niet langer op de directe werking van de richtlijn kan beroepen.

Daargelaten de vraag naar de ontvankelijkheid van het middel gelet op het ontbreken van de directe werking van artikel 31.3 van de richtlijn 2004/38/EG en het gebrek aan vermelding van de Belgische wettelijke bepalingen terzake, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *prima facie* beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (Parl.St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323). Verzoekster brengt geen gegeven aan om dit standpunt te weerleggen. Haar stelling dat de Raad *“enkel over de wettigheid van de bestreden beslissing en niet over de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing (oordeelt)”*, kan dan ook niet worden gevolgd.

In haar arrest nr. 6/2006 van 18 januari 2006 heeft het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en over deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad van State beschikken, gesteld: *“De Raad van State gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58). Bovendien kan de Raad van State, in de omstandigheden bedoeld in artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gelasten dat de uitvoering van de beslissing om sancties op te leggen wordt geschorst, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve sanctie die hun kan worden opgelegd. De in het geding zijnde bepaling heeft niet tot gevolg dat ze op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”* Het beroep tot nietigverklaring zoals het bestaat voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is te vergelijken met het beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de omzetting van artikel 31.3 van de Richtlijn 2004/38/EG correct is geschied.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekster niet onder het toepassingsgebied valt van de richtlijn 2004/38/EG en zich bijgevolg ook niet dienstig op de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen. Artikel 3, punt 1 van de richtlijn stelt namelijk het volgende:

“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Het is niet betwist dat verzoekster geen burger van de Unie is en zich evenmin begeeft naar een andere lidstaat dan die waarvan haar echtgenoot de nationaliteit bezit.

Daarenboven wijst de Raad erop dat hij op grond van artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De Raad benadrukt hierbij dat, in tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, het aanbrengen van een bewijsstuk bij het verzoekschrift niet van rechtswege impliceert dat de Raad hier geen acht op mag slaan. Het toelaten dat stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd in de debatten worden betrokken, is gerechtvaardigd in twee gevallen. Het eerste betreft het geval waarin de administratieve overheid een administratieve rechtshandeling neemt op eigen initiatief met andere woorden zonder dat de verzoekende partij erom heeft gevraagd. Het tweede betreft het geval waarin de administratieve overheid weigert het voordeel te verlenen dat verzoekende partij heeft gevraagd. In dit geval moet zij reeds in haar aanvraag uiteenzetten waarom zij meent aanspraak te kunnen maken op het gevraagde. Weliswaar kan de administratieve overheid overwegen haar de gunst te weigeren om redenen waarop de verzoekende partij onmogelijk kon anticiperen bij het doen van haar aanvraag. In dat geval moet de administratieve overheid haar de gelegenheid geven haar standpunt kenbaar te maken nopens de feiten die aan die redenen ten grondslag liggen en nopens de appreciatie van die feiten (*cf.* ook in die zin: RvS 8 augustus 1997, nr. 67.691, RvV 17 februari 2011 nr. 56.201).

In casu betreft het het eerste geval, met name waarbij verweerder een rechtshandeling neemt op eigen initiatief. Verzoekster moet dan ook in de gelegenheid worden gesteld om nieuwe documenten en bewijzen aan te brengen die haar standpunt aangaande de feiten die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kracht bij zetten.

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat er een woonstonderzoek werd gevoerd door de politie, waarbij werd vastgesteld dat verzoekster bij haar vriendin woonde en niet meer bij haar echtgenoot. Verzoekster had bij dit onderzoek de mogelijkheid om haar standpunt uiteen te zetten waarom er geen gezamenlijke vestiging meer was met haar echtgenoot. Verzoekster betwist evenwel de feiten die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot op de dag van vandaag niet. In tegendeel bevestigt zij dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing geen gezamenlijke vestiging meer was. De Raad stelt vast dat artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet expliciet in de mogelijkheid voorziet om het verblijfsrecht te beëindigen wanneer er binnen de twee jaar na het verkrijgen van een verblijfsrecht als familielid geen gezamenlijke vestiging meer is.

De Raad stelt dan ook vast dat verweerder bij de beoordeling van de feiten, op zorgvuldige wijze alle feiten heeft verzameld en geverifieerd en op een niet kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen. Ook van een manifeste appreciatiefout is er geen sprake.

Waar verzoekster er op wijst dat uit briefwisseling van haar echtgenoot en uit haar aangevraagde adreswijziging blijkt dat zij zich verzoend hebben en er dus opnieuw een gezinscel en een gezamenlijke vestiging zou zijn, stelt de Raad vast dat dit een nieuwe situatie betreft die geenszins kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekster kan evenwel op grond van deze nieuwe situatie een nieuw verblijfsrecht aanvragen, doch zij toont hiermee niet aan dat de feiten die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing onjuist of onvolledig zouden zijn geweest, zodat zij niet aantoonde dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. Een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekster eveneens de schending aanvoert van artikel 61 van het Vreemdelingenbesluit, artikel 22 van de Grondwet, artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat verzoekster niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing deze artikelen schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

Op het verzoek van verzoekster om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof dient niet te worden ingegaan vermits het antwoord op deze vraag, zoals hoger aangetoond, niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen en de uitspraak vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State, gezien artikel 26, § 2, 2°, 2de lid van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het arbitragehof, bepaalt dat *“Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, (is niet gehouden een prejudiciële vraag te stellen)(...), wanneer het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.”*

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 33 en 37 van de Grondwet, van het principe van ‘onbeschikbaarheid van de administratieve bevoegdheden’ van de onbevoegdheid van de auteur van de akte, van artikel 82 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 juli 2009 getiteld ‘Regering. - Ontslagen. - Benoemingen. - Wijzigingen’ en van de artikelen 1, 21 en 22 van het Vreemdelingenbesluit.

2.4 In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 159, 33, 37, 104 en 105 van de Grondwet, van het principe van ‘onbeschikbaarheid van de administratieve bevoegdheden’, van de onbevoegdheid van de auteur van de akte. Daarnaast voert verzoekster een schending aan van bijna alle artikelen van de Vreemdelingenwet en voert verzoekster de onwettigheid aan van het koninklijk besluit van 14 januari 2009 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden, zoals gewijzigd bij koninklijk besluit van 20 september 2009.

2.5 Gelet op de nauwe samenhang van het tweede en derde middel zullen deze samen worden behandeld.

Verzoekster betoogt in essentie dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet bevoegd is voor het nemen van de bestreden beslissing, doordat er ten eerste geen algemene of specifieke delegatie van bevoegdheid is van de bevoegde minister aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of deze minstens niet tegenstelbaar is doordat deze niet gepubliceerd werd in het Staatsblad, zodat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet bevoegd is voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Ten tweede doordat het uitsluitend aan de minister toekomt om in voorkomend geval de bevoegdheden die hem werden toegekend te delegeren. Deze delegaties moeten om tegenstelbaar te zijn, voldoen aan de vorm zoals voorgeschreven door artikel 82 van de Vreemdelingenwet. Dit heeft volgens verzoekster tot gevolg dat de koning niet kan afwijken van de wettekst en geen bevoegdheden die hij zelf niet bezit, kan toekennen aan een staatssecretaris.

De bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen (hierna: het KB van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

“De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99.”

Het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepaalt ondermeer het volgende:

“Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° Koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming.”

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *“Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht”*, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, *“Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux”*, Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het raam van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 17 juli 2009 (B.S. 17 juli 2009) wordt mevrouw J. Milquet, die bij koninklijk besluit van 20 maart 2008 (B.S. 21 maart 2008) benoemd werd tot Vice-Eerste Minister en Minister van Werk en Gelijke Kansen, bovendien belast met het migratie- en asielbeleid (artikel 4). De heer M. Wathelet wordt benoemd tot staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, toegevoegd aan de minister belast met Migratie- en asielbeleid (artikel 6).

Artikel 4 van het KB van 17 juli 2009 bepaalt:

*“De Eerste Minister wordt bovendien belast met de Coördinatie van het Migratie- en asielbeleid;
Mevr. L. ONKELINX wordt bovendien belast met Maatschappelijke Integratie;
Mevr. J. MILQUET wordt bovendien belast met het Migratie- en asielbeleid.”*

Art 6: (...) De heer M. WATHELET wordt ontheven uit zijn ambt van Staatssecretaris voor Begroting en van Staatssecretaris voor Gezinsbeleid, en wordt benoemd tot :
- Staatssecretaris voor Begroting, toegevoegd aan de Minister van Begroting;
- Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, toegevoegd aan de Minister belast met Migratie- en asielbeleid, en wat de Coördinatie van het Migratie- en asielbeleid betreft, toegevoegd aan de Eerste Minister;(...)

Bijgevolg kan worden aangenomen dat zowel de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, M. Wathelet, als de minister belast met Migratie- en asielbeleid, J. Milquet, bevoegd zijn voor de ondertekening van de individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet en van het besluit van 8 oktober 1981.

In zoverre verzoekster kritiek uit op de omstandigheid dat de beslissing ondertekend werd door de gemachtigde van de staatssecretaris, merkt de Raad het volgende op. Het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit van 18 maart 2009, B.S. 26 maart 2009), vermeldt dat voor de toepassing van dit besluit onder “minister” moet worden verstaan “de minister die bevoegd is voor de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”. Dit is een gelijkaardige bepaling als opgenomen in de Vreemdelingenwet en in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Aangezien hierboven reeds werd uiteengezet dat zowel de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid als de minister belast met Migratie- en asielbeleid bevoegd zijn voor de ondertekening van de individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet en van het besluit van 8 oktober 1981, dient te worden aangenomen dat zowel de minister als de staatssecretaris deze bevoegdheid kunnen delegeren aan de gemachtigde ambtenaar zoals bepaald in het delegatiebesluit van 18 maart 2009. De bestreden beslissing werd rechtsgeldig ondertekend door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

De Raad stelt vast dat verzoekster van de overige in het hoofdgeding van haar twee middelen aangevoerde schendingen niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing de lijst aan opgesomde artikelen schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

Het tweede en derde middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN